

24 kwietnia 2016 r. Komentarz ojca Jacka Salija. V niedziela wielkanocna

(Dz 14,21-27) Paweł i Barnaba wrócili do Listry, do Ikonium i do Antiochii, Umacniając dusze uczniów, zachęcając do wytrwania w wierze, bo przez wiele ucisków trzeba nam wejść do królestwa Bożego. Kiedy w każdym Kościele wśród modlitw i postów ustanowili im starszych, polecili ich Panu, w którego uwierzyli. Potem przeszli przez Pizydję i przybyli do Pamfilii. Nauczali w Perge, zeszli do Attalii, a stąd odpłynęli do Antiochii, gdzie za łaską Bożą zostali przeznaczeni do dzieła, które wykonali. Kiedy przybyli i zebrali [miejscowy] Kościół, opowiedzieli, jak wiele Bóg przez nich zdziałał i jak otworzył poganom podwoje wiary.

(Dz 14,21-27)

Paweł i Barnaba wrócili do Listry, do Ikonium i do Antiochii, Umacniając dusze uczniów, zachęcając do wytrwania w wierze, bo przez wiele ucisków trzeba nam wejść do królestwa Bożego. Kiedy w każdym Kościele wśród modlitw i postów ustanowili im starszych, polecili ich Panu, w którego uwierzyli. Potem przeszli przez Pizydję i przybyli do Pamfilii. Nauczali w Perge, zeszli do Attalii, a stąd odpłynęli do Antiochii, gdzie za łaską Bożą zostali przeznaczeni do dzieła, które wykonali. Kiedy przybyli i zebrali [miejscowy] Kościół, opowiedzieli, jak wiele Bóg przez nich zdziałał i jak otworzył poganom podwoje wiary.

(Ps 145,8-13)

REFREN: Będę Cię sławił, Boże mój i Królu
lub Alleluja

Pan jest łagodny i miłosierny,
nieskory do gniewu i bardzo łaskawy.
Pan jest dobry dla wszystkich,
a Jego miłosierdzie nad wszystkim, co stworzył.

Niech Cię wielbią Panie, wszystkie Twoje dzieła
i niech Cię błogosławią Twój święci.
Niech mówią o chwale Twojego królestwa
i niech głoszą Twoją potęgę.

Aby synom ludzkim oznajmić Twoją potęgę
i wspaniałość chwały Twojego królestwa.
Królestwo Twoje królestwem wszystkich wieków,
przez wszystkie pokolenia Twoje panowanie.

(Ap 21,1-5a)

Ja, Jan, ujrzałem niebo nowe i ziemię nową, bo pierwsze niebo i pierwsza ziemia przeminęły, i morza już nie ma. I Miasto Święte - Jeruzalem Nowe ujrzałem zstępujące z nieba od Boga, przystrojone jak oblubienica zdobna w klejnoty dla swego męża. I usłyszałem donośny głos mówiący od tronu: Oto przybytek Boga z ludźmi: i zamieszka wraz z nimi, i będą oni jego ludem, a On będzie Bogiem z nimi. I otrze z ich

oczu wszelką łzę, a śmierci już odtąd nie będzie. Ani żałoby, ni krzyku, ni trudu już /odtąd/ nie będzie, bo pierwsze rzeczy przeminęły. I rzekł Zasiadający na tronie: Oto czynię wszystko nowe.

(J 13,34)

Daję wam przykazanie nowe, abyście się wzajemnie miłowali, jak Ja was umiłowałem.

(J 13,31-33a.34-35)

Po wyjściu Judasza z wieczernika Jezus powiedział: Syn Człowieczy został teraz otoczony chwałą, a w Nim Bóg został chwałą otoczony. Jeżeli Bóg został w Nim otoczony chwałą, to i Bóg Go otoczy chwałą w sobie samym, i to zaraz Go chwałą otoczy. Dzieci, jeszcze krótko jestem z wami. Będziecie Mnie szukać, ale - jak to Żydom powiedziałem, tak i teraz wam mówię - dokąd Ja idę, wy pójść nie możecie. Przykazanie nowe daję wam, abyście się wzajemnie miłowali tak, jak Ja was umiłowałem; żebyście i wy tak się miłowali wzajemnie.

Komentarz

Wieczernik po wyjściu Judasza stał się - powiada święty Augustyn - obrazem społeczności zbawionych po Sądzie Ostatecznym: "Żaden nieczysty nie pozostanie wtedy wśród ludu Chrystusa. Kąkol będzie wtedy oddzielony od pszenicy, a sprawiedliwi będą jaśnieć wtedy jak słońce w królestwie Ojca".

Podobieństwo to tylko dalekie, zauważa św. Augustyn. "Dokąd Ja idę - mówi Jezus swoim uczniom - wy pójść nie możecie". Bo w ich sercach jest jeszcze niemało ciemności, jeszcze tego samego wieczoru wszyscy od swojego Mistrza pouciekali, a pierwszy z nich, Piotr, Go zdradził.

Ażeby naprawdę stać się społecznością zbawionych, uczniowie muszą głębiej otworzyć się na miłość i nią się napełnić. Stąd słowa, które brzmią jak testament: "Daję wam przykazanie nowe, abyście się wzajemnie miłowali, jak Ja was umiłowałem". On zaś umiłował nas absolutnie bezinteresownie i aż do końca, aż do oddania za nas życia.

Bezinteresowność i ofiarność, czyli gotowość do poświęceń dla tego, kogo się kocha, to cechy autentycznej miłości.

o. Jacek Salij OP